Ο Χριστιανισμός έζησε και στις “κατακόμβες” (Κώστας Ε. Τσιρόπουλος)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 14 Ιανουαρίου, 2010

Σήμερα από πολλές, και συχνά αντίθετες πλευρές, από ανθρώπους του ανατολικού αλλά και του δυτικού ημισφαιρίου ακούμε πως η θητεία του Χριστιανισμού μέσα στον κόσμο μας τελείωσε. Πως ήταν ένας Μύθος, έδωσε ό,τι ήταν να δώσει σε αληθινά κρίσιμες στιγμές της ανθρωπότητας και πως τώρα είναι καιρός ν’ αναζητήσουμε ένα νέο Μύθο.
Είναι τραγικό που ο σημερινός άνθρωπος δεν μπορεί πια ν’ ανιχνεύσει το αιώνιο, το υπερχρονικό και να το ξεχωρίσει από τη ροή και τη φθορά της ιστορικής ζωής. Αλλ’ ακόμη τραγικότερη είναι η θέση των σημερινών χριστιανών που την ψυχή τους σκιάζει το έντονο αίσθημα μιας δυσαρμονίας της αληθινά χριστιανικής ζωής με τη ζωή που έχει συνεπάρει τους ανθρώπους του αιώνα μας. Γνωρίζουν, βέβαια πως αυτοί δεν είναι «του κόσμου τούτου». Αλλά δεν λησμονούν πως καθημερινά προσεύχονται να έλθει η βασιλεία του Θεού «ως εν ουρανώ και επί της γης».

Από τότε που ο αιώνιος και άναρχος Θεός μπήκε, με την γέννησή του στη Βηθλεέμ, μέσα στο βαθύ ποτάμι της ιστορίας, έζησε η οικουμένη κάποιους αιώνες με αναγεννητική ανατριχίλα. Ήταν γερασμένη, απελπισμένη, ξοφλημένη και η μεγάλη, μοναδική τομή που έκαμε στη ζωή της ο Χριστός, της έδωσε μια μοναδική νεότητα κι ένα ανυπέρβλητο πνευματικό σφρίγος. Αυτό το νεανικό σφρίγος γέννησε τις στρατιές των μαρτύρων.

Κι αρχίζει, μετά την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου, ένας συνεχής κι επίμονος αγώνας να εισχωρήσει, να μπει ο Χριστιανισμός μέσα στο αίμα, μέσα στον οργανισμό της οικουμένης, όχι απλώς να τη βελτιώσει, αλλά να την ανακαινίσει ριζικά, να την αλλοιώσει πέρα ως πέρα. Από τη στιγμή εκείνη που η Εκκλησία επισημοποιείται, αρχίζει το απαράγραπτο κύρος της να κινδυνεύει από τα πλήθη που εισήλθαν στους κόλπους της. Έτσι έχουμε τις αιρέσεις.

Σ’ αυτό τον βουβό κι αδιάκοπο αγώνα ο Χριστιανισμός δεν πέτυχε λίγα: ημέρεψε τις ψυχές, τις γλύκανε κι έστησε ανάμεσα στην κοινωνία μια νέα Ηθική, από την οποία δύσκολα ξέφευγε ως τώρα, ακόμη κι ο αρνησίχριστος. Στη νομοθεσία, στην τέχνη, κάποτε-κάποτε και στην πολιτική, ιδίως όμως στην κοινωνική συμπεριφορά, ο Χριστιανισμός άφησε βαθιά ίχνη.

Είχε όμως και βασικές, τρομερές αποτυχίες: συνέχιση των πολέμων μεταξύ των

χριστιανικών κρατών, συνέχιση της δουλείας των φτωχών από τους πλούσιους κι ακόμη σήμερα οι άνθρωποι πέθαιναν και πεθαίνουν από πείνα ή από ανέχεια. Η νέα ηθική αντιμετωπίστηκε τις περισσότερες δύσκολες ανθρώπινες ώρες με μια εκτεταμένη υποκρισία, προσωπική, κοινωνική, εθνική. Είναι, άραγε, αυτές οι βασανιστικές αποτυχίες που μας κάνουν να πιστεύουμε πως ο κόσμος ήταν ανώριμος όταν ήρθε ο Χριστός και πως ακόμη ο Χριστιανισμός δεν μπήκε μέσα στο αίμα της ανθρωπότητας;

Το βέβαιο είναι πως σήμερα ο κόσμος αποχριστιανίζεται και επιστρέφει, όχι απλά στην εποχή των αρχαίων Ελλήνων, λόγου χάρη, αλλά ακόμη πιο πίσω, στους ημίφωτους αιώνες της βαρβαρότητας, με μια διαφορά: τότε ο βάρβαρος ήταν και φαινότανε βάρβαρος. Σήμερα ο βάρβαρος φοράει γραβάτα και γυαλιά, είναι επιχειρηματίας ή επιστήμονας. Και δυστυχώς, αυτή η τρομερή μεταστροφή αφήνει τους περισσότερους, αν όχι αδιάφορους, τουλάχιστον ανυποψίαστους για ό,τι συντελείται κάτω από τη ραγισμένη κρούστα του πολιτισμού μας.

Καθημερινά διαπιστώνουμε πως ο Χριστιανισμός χάνει έδαφος – κι όταν μιλούμε για Χριστιανισμό, τουλάχιστον εμείς οι Ορθόδοξοι, πρέπει να εννοούμε την Εκκλησία. Υποχωρεί ως βίωμα ηρωικό, ειλικρινές, ευρύ κοινωνικά, συμπιέζεται από τον νέο τρόπο ζωής στο περιθώριο. Ο άνθρωπος πάλι, χαμήλωσε τόσο που τα χριστιανικά μέτρα ζωής του φαίνονται έξω από τις δυνατότητές του, δηλαδή «απάνθρωπα»…

Να είχαν τουλάχιστον οι σημερινοί χριστιανοί μια σαφή κι άγρυπνη συνείδηση αυτής της απώθησης, το αίσθημα του έξω από το ζεστό αίμα της ζωής! Πολλοί μένουν ανυποψίαστοι, κρατημένοι, σαν από άγκυρα, από τον λόγο του Κυρίου, πως «πύλαι Άδου ου κατισχύσουσι» της Εκκλησίας. Άλλοι πάλι ενδιαφέρονται και συζητούν για διάφορα φάρμακα, ευκολίες και επιείκειες που πρέπει να εφαρμόσει στην στρατηγική του ο Χριστιανισμός προκειμένου να κερδίσει τον κόσμο. Αλλά δεν αντιλαμβάνονται πως η Εκκλησία έχει προδοθεί έσωθεν. Η προδοσία άρχισε επίσημα από το έτος 1054 μετά Χριστόν, έτος του οριστικού σχίσματος Ανατολής και Δύσης. Και συνεχίσθηκε, σαν ν’ άνοιξε η πόρτα του κακού, με χίλιες δυο τρομερές αβαρίες, με υποχωρήσεις στη σκοπιμότητα, χωρίς να λογαριάζεται πως η σκοπιμότητα ήταν η εγκόσμια αιτία της σταύρωσης του Χριστού και είναι η ουσιαστική αφαίμαξη της Εκκλησίας από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Και χωρίς αυτή την παρουσία, Εκκλησία δεν υπάρχει.

Η χριστιανική συνείδηση καταγγέλλει λ.χ. πως κανένας ναός δεν έπαψε να λειτουργεί γύρω από το Νταχάου και το Άουσβιτς…

Οι άρχοντες της Εκκλησίας, γενικά, που έπρεπε λόγω και έργω να είναι οι σάλπιγγες που προσκαλούν τους ανθρώπους στο Χριστό κατάντησαν, πολλοί, άρχοντες κοσμικοί, φορτωμένοι αγαθά, χρυσάφι, ανέσεις, πάθη κακά, ακαταπολέμητα. Ό,τι ο

Χριστός αρνήθηκε και γκρέμισε, εκείνοι το δέχθηκαν γεμάτοι ματαιοδοξία, τόσο που ν' αμφιβάλει κανείς κάποτε, αν πιστεύουν στην ψυχή, στο θάνατο και στη Μέλλουσα κρίση, τόσο συννεφιασμένη και χωματένια είναι η ζωή τους.

Κοντά σ' αυτούς, και το ποίμνιο χάνει την θερμοκρασία του, χαμηλώνει ο ζήλος του, απογοητεύεται και παύει να παρέχεται έτσι η μαρτυρία της ορθής και ειλικρινούς χριστιανικής ζωής. Με τέτοια απραξία αρχόντων και ποιμαινομένων, μοιραία, ο Χριστιανισμός αποτραβιέται στο περιθώριο. Τα γεγονότα εναγώνια τον καλούν να δώσει δυναμικά, αποφασιστικά, προφητικά, αποκαλυπτικά το παρόν, κι εκείνος φαίνεται χωρίς δύναμη, διστάζει ν' αντιμετρηθεί με τον κόσμο και τις δυνάμεις του. Προτίμα να συμβιβάζεται. Και σιγά-σιγά, σ' ολόκληρο το σώμα της Εκκλησίας απλώνεται μια τρομερή, απίστευτη αναισθησία. Μια νάρκη παγιδεύει τα πνεύματα κι ευτελίζει όλες τις προσπάθειες. Είναι ακριβώς η τραγική στιγμή που περνούμε σήμερα, οι χριστιανοί όλου του κόσμου.

Το πνεύμα της εποχής είναι, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, πνεύμα απιστίας, δαιμονικό, αρνησίχριστο, υλόφρον, πνεύμα που δε διστάζει να διώξει την Εκκλησία. Και η δίωξη συντελείται σήμερα και ηθικά και πραγματικά. Ο κόσμος, σε ανατολή και δύση, έχει γεμίσει από ευφυείς, πολυδύναμους εχθρούς του Χριστιανισμού.

Μέσα σ' αυτό τον κόσμο, ποιό είναι το μέλλον του Χριστιανισμού; Να ζήσει ή να πεθάνει; – Κι αν ξεριζώσουν και ποδοπατήσουν τις καρδιές όλων των χριστιανών, ο Χριστιανισμός θα ζήσει αγωνιζόμενος διαρκώς να βρει τις πόρτες ανοιχτές, να τις ανοίξει κατ' άλλο τρόπο για να μπει μέσα στο αίμα της Οικουμένης, για να φέρει την βασιλεία του Θεού στη γη. Πολύ λίγα από τον Χριστιανισμό έχει δεχτεί κι έχει αφομοίωσε ως τώρα ο κόσμος. Η αναγεννητική και σωτηριώδης δύναμή του μένει ανέπαφη γιατί έχει πίσω της ανοιχτές τις πηγές του ουρανού, της αιωνιότητας. Η ώρα του δεν σήμανε ακόμη.

Τώρα τον αρνούνται και με ευφυΐα τον διώκουν. Αλλά ο Χριστιανισμός έζησε και στις κατακόμβες. Εκεί φαίνεται πως θα ξαναγυρίσει κι ελεύθερος πια, βαπτισμένος πάλι στο αίμα και στα δάκρυα των πιστών, θα ξανανέβει στο φως για να φέρει μια νέα ημέρα. Οι κατακόμβες είναι ο χώρος όπου η Εκκλησία ξαναβρίσκει την αναγέννησή της στην απάρνηση του κόσμου, στην επιστροφή στο μυστικό και αυστηρά προσωπικό υπαρξιακό της χαρακτήρα, στην αντίθεσή της προς τις οργανωμένες δυνάμεις της υλικής ζωής. Ως τότε, οι Χριστιανοί πρέπει ν' αγρυπνούν.

(Πηγή: vatopaidi.wordpress.com)